

# FLUOR

## grunnstoffet fra helvete

---

*Av ADOLPH DENIS HORN*

---

### **"Røkleggingen"**

***Dette er en nifs og skitten historie som angår deg personlig, men sannsynligvis aner du det ikke.***

***Jeg har derfor skrevet disse linjene for å få deg til å tenke nærmere etter hva du gjør når du griper etter tuben med fluortannpasta. Eller skyller med fluor. Eller tygger fluortyggegummi. Eller bruker fluortanntråd. Eller gjør noe så risikabelt som å spise fluortabletter og kanskje til overmål gir det til dine barn. Skal vi forstå hvor farlig denne saken er, må vi gå tilbake til start.***

***Det er nok å vite hva som skjedde de første 10-12 årene for å kunne danne seg et bilde av hva dette dreier seg om.***

***For det er noe i denne saken som ikke stemmer, og det bør interessere deg.***

***Det dreier seg om din helse – og kanskje ditt liv.***

Det skjer hver dag diskutabile ting bak ryggen på oss som vi ikke skal få vite noe om. Ikke med en gang, iallefall. Bare litt etter litt, og helst lenge etterat det er skjedd og skaden er gjort. Og helst bør de ansvarlige ligge trygt under torven, så de ikke kan stilles til ansvar. Men ikke alt kan foregå i fortrolige samtaler i enerom, slik at det ikke foreligger bevis. Det må av og til skrives litt. En gruppe av en viss størrelse blir involvert, og det medfører en stygg risiko for at det er en eller annen tulling som kan komme til å plumpe ut med et eller annet. Eller at utviklingen selv avslører medaljens bakside. Dermed må det røyklegges. Slikt lureri for å føre folk bak lyset skjer ikke bare i andre land, men har også vært en bevisst linje fra helsemyndighetenes side hos oss. Tidligere helsedirektør Karl Evang har nemlig vært så vennlig å informere oss om dette. I et foredrag om "Kampen mot tannsykdommene i Norge" uttalte han i 1956:

***"I vel forståelig entusiasme har det hendt i fortiden at slagord er blitt lansert og retningslinjer trukket opp på en slik måte at man senere har måttet gjøre tilbaketog under alminnelig røklegging. Dette er meget farlig for enhver hygienisk propaganda, idet den gir befolkningen mistillit til og avsmak for det som sies".***

Personer som har betydningsfulle tillitsverv i en nasjon, kan altså delta i dekkoperasjoner for å skjule uansvarlig omgang med farlige eller tvilsomme tiltak - uansett hvor "forståelig" entusiasmen måtte være. Det innrømmer altså noen av dem. Både Watergate-saken og atomreaktorulykken på Three Miles Island i Pennsylvania, der det var like før et amerikansk Tsjernobyl, er karakteristiske, kjente eksempler på "alminnelig røklegging" - eller "cover-up" som det heter på utenlandsk. Og jeg nevner USA i denne forbindelse, fordi fluorprogrammene er en amerikansk oppfinnelse. Lenge før Watergate og atomulykken i Pennsylvania fantes fluorsaken, og siden du og de fleste i vårt land bruker fluortannpasta eller et annet fluorpreparat, viser det hvor godt "noen" har lyktes i å skjule viktige opplysninger for deg. For jeg vil tro at kjente du dem, ville du vel tenke etter?

Hva dreier det hele seg egentlig om? Er det et spørsmål om flere eller færre hull i tenner? Ja, det er jo det man vil ha oss til å tro. Men går man under overflaten, så er dette i sin kjerne et spørsmål om ideologi, om makt over medmennesker, om moral og integritet hos personer som har fått betrodde stillinger og verv i et samfunn. Det er ikke deres oppgave å "røklegge" noe som helst. Det er deres oppgave å beskytte våre barn, ikke å forgifte dem.

## **Vår lumske følgesvenn**

---

Du bruker vel fluor? Du og dine nærmeste? Sikkert. For nesten alle som leser dette bruker fluortannpasta eller fluorskyllevann eller fluortyggegummi eller kanskje fluortabletter eller tanntråd med fluor. I en rekke land, særlig i den engelsktalende verden, tvinges store deler av befolkningen til å drikke fluortilsatt drikkevann. Det dreier seg om ca. 350 millioner mennesker. Noen kan også bruke medisiner med en fluorkomponent. Mange bruker fluorforbindelser i husholdningen uten å vite om det. Ett av dem er teflon som benyttes som belegg i gryter og stekepanner.

Har du vært på sykehus og er blitt operert under full narkose, så kan du være blitt bedøvet med en fluorgass kalt Fluothane (eller Halothane). Fluothane er et langt bedre anestesimiddel enn for eksempel gamle dagers kloroform og eter, fordi det er færre skadelige bivirkninger. Allikevel har det vært medisinske rapporter om leverskader ved bruk av Fluothane, og enkelte mulige dødsfall.

Det har dessuten vært rapportert om dødsfall av teflongass. Hvis teflon utsettes for varme på rundt 500 grader Celsius eller mer, så utvikles en høygiftig gass som fører til død på få minutter. En amerikansk kvinne hadde lagt en glødende sigarett i en teflonpanne. Det medførte at litt teflon smeltet inn i gloen. Da hun tok neste drag av sigaretten slik at temperaturen i gloen steg, utviklet teflon en gass som kvinnen trakk ned i lungene. Det var det siste hun gjorde.

Vi skal også minne om at fluor er en komponent i såkalte freoner, klorfluorkarboner (KFK), som tidligere ble brukt som drivgasser i spraybokser, og som har spilt en viktig rolle i nedbryting av ozonlaget – særlig over Antarktis.

I tillegg til det fluor du daglig inntar i form av preparater og lignende, så får du også stoffet fra naturlige kilder, så som mat og drikke. Fisk og te er relativt rike fluorkilder. Vanligvis også drikkevann fra borede brønner.

Fluorose - det betyr **kronisk** fluorforgiftning, og intet annet - har rammet mennesker som har spist mye fisk (befolkningen på øya Tristan da Cunha i Atlanterhavet), drukket te (England) og drukket fluorholdig drikkevann (mange land). Den type forgiftning som rammer tennene, **dental fluorose**, er en forgiftning der fluor skader de tanndannende mekanismer i kjeven. Følgene viser seg først som synlige, eggeskallhvite flekker på tannemaljen, særlig på de øvre fortenners forside - altså på det kosmetisk sett verste stedet - og kan gradvis bli mørkere med årene, altså stadig mer skjemmende. I de verste tilfellene av fluorose kan tennene bli svarte og deformerte. Det er flere rapporter som forteller, at mennesker med slike tenner har tildels store psykiske problemer. Et menneske med dental fluorose, uansett hvor svak, er en person som viser synlige tegn på at det er blitt fluorforgiftet.

Fluorose kan også ramme benvevet og føre til en smertefull deformering av knoklene med invaliditet til følge både hos mennesker og dyr. For eksempel er husdyr som har beitet på fluorforurenset gress nær norske aluminiumsverk, blitt rammet av fluorose i så sterk grad at flere av dem ikke greide å gå. De greide tilsist heller ikke å tygge foret, slik at de måtte avlives.

Vanligvis har folk som er rammet av fluorose i knokler og ledd, drukket vann med relativt høyt fluornivå, høyere enn det som anbefales, men det finnes faktisk områder i verden der slik forgiftning også har rammet mennesker som har drukket vann med samme fluornivå som helsemyndighetene anbefaler som det med best virkning mot tannrøte - stedets klima tatt i betraktning. Fra India har vi fått slike rapporter. Årsaken til disse fluorforgiftningene er at innbyggerne bor i et varmt strøk og derfor drikker mer av det fluorforgiftede vannet.

Den nå avdøde sørafrikanske fluorforskeren professor Douw Steyn summerte egne erfaringer i et brev til Detroit Common Council i 1962:

*"Fluor er et av de farligste giftstoffer, sett fra den kroniske forgiftnings synspunkt, fordi det har en sterk tilbøyelighet til å akkumulere i kroppen. Av den grunn kan det gå 20, 30, 40, eller flere år før de kroniske giftvirkningene blir synlige".*

Leddfluorose fører til en smertefull opphovning av leddene som **kan forveksles med leddgikt**. Slik forveksling er rapportert av amerikanske leger. De hevdet at det kan finnes mange tilfeller av denne type fluorose, men at de feilaktig er

diagnostisert som reumatisme. Legene hevdet at leddfluorose er vanskelig å oppdage, og det kreves at leger både er spesielt oppmerksomme på mulig fluorforgiftning, og dertil har nødvendig ekspertise. Av den grunn er det sannsynlig at for eksempel en almenpraktiserende lege, som ikke har spesiell kompetanse på fluorose, vil stille feil diagnose.

*(Det er de senere årene registrert en foruroligende økning av reumatisme i den norske befolkningen. Reumatikerne teller nå ca. 300.000. Lignende utvikling er observert i andre land. Årsaken til det økende antallet hevdes å være "ukjent". Det er ikke så sikkert, men med den voldsomme neddyssing av faremomenter ved bruk av fluor, som nå har pågått siden 1950-tallet, er det ingen overraskelse at årsaken fremstilles som "ukjent". Det kommer den til å fortsette med å være.*

*Hvis det skulle startes undersøkelser for om mulig å finne årsaken til økningen av reumatisme, vil den økende fluorbruk i befolkningen siden 1960-tallet være en interessant kilde. Den eksplosive fluorbruk med fluortabletter, fluortannpasta og fluorskylling, har nå pågått så lenge at langtidsvirkningene kan begynne å vise seg for alvor. Den gradvise opphopningen av fluor i organismen vil begynne å slå ut, og skader på tenner og skjelett er opplagte risikoområder.*

*Men ingen undersøkelser som måtte utføres vil finne at fluor er den mulige årsaken til økningen av reumatisme. Reumatisme vil tvert om ha rollen som et opplagt tildekkingsområde. Fluor kommer til å bli helt utelukket. På forhånd. For hvis man så i all stillhet skulle finne at titusener er blitt rammet av invalidiserende skader på skjelettet av fluorforgiftninger, er det virkelig noen som tror at det enorme ansvaret som vil hvile på helsemyndighetene og på de odontologiske fakultetene i denne saken, vil bli innrømmet? Nedenfor skal jeg fortelle hvorfor du ikke vil høre noe. Hvis det skulle vise seg at titusener er blitt invalidisert av fluorforgiftning av skjelettet takket være den hemningsløse propagandaen for fluorbruk, truer nemlig et juridisk ansvar i det fjerne. Det økonomiske erstatningsansvaret for denne forgiftningsskaden kan bli formidabelt for helsemyndighetene, for deres rådgivere og for staten. Rettssaker og pasientskadeerstatninger. For ikke å snakke om den faglige prestisjen til alle dem som uten forbehold har anbefalt tiltaket som helt uskadelig hvis fluor brukes på godkjent måte.*

La meg dessuten påpeke at fluortabletter, brukt på anbefalt måte, har gitt 1 prosent av brukerne allergilignende plager. Dette ble oppdaget under et forsøk i USA. Ved bruk av narretabletter ble det påvist at fluor var årsaken. Det indikerer at hvis alle nordmenn brukte fluortabletter slik det anbefales, ville ca. 50.000 av dem bli rammet av slike plager idag (2012). Allergilignende lidelser er også rapportert hos mange mennesker som drikker kunstig fluoridert vann, og hvis tablettforsøket nevnt over indikerer omfanget, vil det si at ca 3,5 millioner mennesker lider av slike forgiftninger i verden idag, og sannsynligvis vet de ikke at det er fluor som er årsaken. Som nevnt: Fluorbruk garanteres å være absolutt ufarlig og uten noen

skadevirkninger for enhver som bruker stoffet på anbefalt måte. Noen bevis på denne påstanden finnes ikke.

I tillegg til allergi er det rapportert tilfeller av munnskåld ved bruk av fluortannpasta.

Det må også nevnes at amerikanske oppdrettere av chinchilla-kaniner, et kostbart pelsdyr, har hatt bitre erfaringer med kunstig fluortilsatt vann: Omfattende forgiftninger av dyrene, aborter, dødfødte unger og misdannelser. Chinchilla-kaniner er særlig sensible for fluor, og må bare få fluorfritt vann.

Og endelig er fluor satt i forbindelse med kreft og arveskader på mennesker, noe jeg skal belyse nærmere nedenfor. Fluorforurenset luft kan føre til svære ødeleggelser av vegetasjonen. Særlig er nåletrær utsatt og kan vise skader flere mil fra forurensningskilden, gjerne et smelteverk. Ikke minst i Norge har dette vært et problem på grunn av de mange aluminiumsverkene vi er velsignet med. Fluor har altså en tilbøyelighet til å akkumulere i organismen, det vil si gradvis å hope seg opp i kroppens organer. Av den grunn kan daglige, små mengder, som hver for seg kan være uskadelige for organismen om de tas enkeltvis, etter noen år bygge seg opp til et nivå som blir giftig. Dette nivå varierer fra organ til organ og fra individ til individ avhengig av den enkeltes disposisjon - eller for å sitere hva to av de fremste fluortilhengerne i USAs føderale helsedepartement sa i 1943:

***Den samme fluormengde som har mild giftvirkning hos én person, kan ha sterk virkning hos en annen.***

Dette visste de altså, og de innrømmet at de visste det. Ønsker man å skjule dette ubehagelige faktum, så er bruk av statistikk og gjennomsnittstall derfor glimrende egnet. Og i fluorsaken brukes nesten utelukkende statistikk. Den kjente svenske farmakologen, professor Arvid Carlsson ved Göteborg universitet, påpeker at moderne farmakologi ***ikke setter noen sikkerhetsgrenser for stoffer som akkumulerer i organismen.*** Naturlig nok. Fluor er altså et slikt stoff.

Fremfor alt er fluor en meget farlig enzymgift, og da enzymene er livsviktige komponenter i levende organismers kjemiske prosesser, vil selv meget små fluormengder kunne forårsake skader på liv og helse.

***Har våre ansvarlige helsemyndigheter eller deres rådgivere noen gang gitt deg de opplysningene som står ovenfor? Ikke? Du bruker fluor, men du synes ikke de er interessante for deg og dine nærmeste?***

## Dødståkene

---

Så lenge det har eksistert planter, dyr og mennesker, har det forekommet fluorforgiftning - mest i forbindelse med vulkansk aktivitet og fluorholdig vann. Lenge forsto ikke folk hva dette var, men etter industrialismens gjennombrudd har det skjedd en endring. Særlig forurensninger fra smelteverkene har vært en veldig og voksende miljøbelastning for natur, jord, vann, luft - og til syvende og sist for mennesker og dyr. At ikke minst svovel- og karbonforbindelser utgjorde store mengder av disse forurensninger, og er blitt viet mye oppmerksomhet, har ført til at trusselen fra fluor i livsmiljøet gradvis er blitt skjøvet ut av offentlighetens søkelys. Idag nevnes det nesten aldri, enda fluorforgiftning er et mulig faremoment ved forurensning fra mange forskjellige kilder. *Denne taushet er ingen tilfeldighet.*

Fordi fluor er så giftig, kan ganske små kvanta ha betydelig større skadeeffekt enn langt større mengder utslipp av andre stoffer. Og fordi fluor gjerne opptrer sammen med andre miljøgifter, og fordi fluorskader ligner på skadene etter annen forurensning, kan de være lette å forveksle hvis man ikke er spesielt oppmerksom på forholdet (Sml. forholdet leddfluorose - reumatisme). Skader på mennesker og dyr, eller skog og annen vegetasjon, som er påstått å være forårsaket av luft og nedbør som er forurenset av f.eks. svovel- og nitrogenforbindelser alene, kan delvis være fluorforgiftning. (Men du kommer aldri til å få vite dette).

Jordbruket fikk først merke effekten av de økende industriforurensningene. De færreste vet at allerede fra midt på 1800-tallet måtte europeiske smelteverk begynne å betale betydelige beløp i erstatninger for "akutte og varige skader" på natur og jordbruk, og fra århundreskiftet ble situasjonen så alvorlig at deres eksistens ble truet på grunn av omfattende lover og regler. En rekke rettssaker gjorde dem dessuten ansvarlige for fluorskader i omgivelsene. Først skjedde dette i Storbritannia og Tyskland, senere i USA og andre land. Etter 2. verdenskrig også i Norge.

Store folkegrupper kunne bli alvorlig truet. Også disse ulykkene er glemt i våre dager hvor det er så mange andre miljøkatastrofer. Det kan derfor være umaken verd å minne om enkelte av dem, for eksempel dødståkene i Meusedalen, Belgia, i desember 1930; og i Monongaheladalen, Pennsylvania, i oktober 1948. (Aldri hørt om dem, nei?). Klimatiske forhold førte i flere dager til at alle avgassene fra en rekke lokale industrier (kunstgjødsselfabrikk, glassverk, smelteverk) ble lukket inne i de to dalførene. Resultat: Tilsammen 20.000 mennesker ble alvorlig syke og 80 mistet livet. Også mye storfe døde.

En offisiell undersøkelseskommissjon fant at symptomene i Meusedalen tydet på fluorforgiftning, men da bare én(!) fabrikk i området sendte fluor ut i luften, antok man at disse mengdene var for små(!) til å være skyld i ulykken. Årsaken ble derfor antatt å være svoveldioksid(!) og svovelsyre(!) - sml. "sur nedbør". Dette ble

trukket i tvil av enkelte forskere, og da verdens ledende autoritet på fluor dengang – den danske forskeren Kaj Roholm - gjennomgikk materialet omhyggelig, mente han at årsaken måtte være akutt fluorforgiftning.

Pennsylvania-ulykken ble også gransket og fluornivå i råstoffer analysert, utslipp målt og fluormengdene i miljøet fastslått. Men tallene er aldri blitt tillatt publisert av oppdragsgiveren, et av USA mektigste stålkonserner, som var involvert i ulykken. Forskeren som ledet undersøkelsen har senere, som vitne i en retts sak, allikevel innrømmet at fluor er en vesentlig forurensningsfare ved produksjon av stål. Også USAs føderale helsedirektorat foretok en undersøkelse av ulykken, "der hensikten ser ut til å ha vært å oppdage minst mulig", skriver den amerikanske legen Dr. Frederick Blythe Exner, som spesialiserte seg på fluorforgiftninger av mennesker og miljø. Han avslørte en mengde inkonsekvente opplysninger og manglende data om fluor i rapporten.

Den store dødståken i London i desember 1952 er et annet eksempel på katastrofal luftforurensning, men merk at året 1952 kommer etter året 1951, og i denne saken er det av vesentlig betydning, som vi skal se nedenfor. I løpet av fem dager var det en overdødelighet i byen og områdene omkring på ca 12.000 mennesker. Det interessante ved denne ulykken er hva som IKKE ble gjort. Heller ikke dét er en tilfeldighet. Grunnen ble nemlig antatt å være svovelforbindelser (også her). En rekke lignende tåker i London hadde gjennom årene ført til overdødelighet på tilsammen flere tusen mennesker. Dr. Exner, som også undersøkte materialet etter disse ulykkene, kunne fastslå, at til tross for at den enorme forurensningen ved kullfyring må ha ført til betydelige fluorutslipp, er ingen undersøkelser utført med henblikk på virkningen av nettopp dette.

Analyser viser at kull inneholder mellom 0,085 og 0,293 prosent fluor (850-2930 ppm F), og nesten alt dette frigjøres ved forbrenning. Det årlige, globale fluorutslipp i vårt livsmiljø bare fra denne ene kilde er beregnet til ca 50.000 tonn - akutt dødelig dose for nærmere ett hundre milliarder mennesker. Undersøkelser for å bringe på det rene den **samlede** virkningen på natur og miljø av de veldige globale fluorutslipp fra **alle** kilder, er ikke foretatt. Heller ikke virkningen på mennesker og dyr og deres helse. Vi hører om svovelregnet, nitrogenregnet og tungmetallregnet, men aldri om fluorregnet.

Bildet er ikke komplett før vi også påpeker fluorforurensningene fra jordbruket i mellomkrigstiden. En av USAs ledende toksikologer og farmakologer på den tid, dosent ved Stanford universitet og sjefstoksikolog i landbruksdepartementet, Dr. Floyd DeEds, skrev i 1933:

*"Først i den senere tid, det vil si i løpet av de siste ti år, er man blitt klar over hvilken farlig gift fluor er - særlig med hensyn til kronisk forgiftning.*

*En gjennomgåelse av litteraturen viser at fluors innflytelse på folkehelsen er påvist innen industrihygienen, i jordbruket og i matvarer".*

Han pekte på de store fluormengdene som hvert år ble tilført livsmiljøet som forurenset luft, natur, vann, jord og mat, og han advarte mot de "muligheter til forgiftning dette innebærer".

## Uventet møte med en løgn

---

Fra skolen av ble jeg opplært til beundring og respekt for vitenskap og forskning. Som gutt slukte jeg boken "Mikrobejegere" som fortalte om den spennende og heroiske kamp legepionérene førte mot farlige, smittsomme sykdommer som krevde hundretusener av menneskeliv. Jeg lærte om hvordan vitenskap og teknikk har satt mennesker og samfunn istand til å løse mange oppgaver som tidligere syntes umulige. Vi har sett hvordan forskjellige vitenskapelige disipliner har fostret ånder som har utvidet våre kunnskaper om livet, om mennesket, om jorden og om universet. Vitenskapen sto for sannhet, ærlighet og rettskaffenhet i sin søken etter kunnskap, etter visshet, etter erkjennelse.

Dette var min oppdragelse, og jeg vil - for å hindre misforståelser - påpeke at jeg vet det stadig er forskere av dette kaliber innen vitenskap og forskning. Gudskjelov!

Men det er ikke **bare** slike. Dessverre! I 1965 lærte jeg noe annet. Da lærte jeg om fluorsaken, og da fikk jeg også for første gang høre om det etablerte ekspertveldets sjikane av professor Ignaz Semmelweis. Han gjorde på 1800-tallet en epokegjørende hygienisk oppdagelse, som kunne reddet mange fødende kvinner fra barsel-feber og død på den tid - hvis legestanden hadde tenkt mer på pasientenes liv og helse enn på sin egen prestisje.

Den eneste grunn til at jeg ble interessert i fluorproblemet, var en norsk professor som i en avis besvarte noen spørsmål om fluor tilsatt drikkevann for angivelig å hindre tannråte: Det var absolutt ingen skader, bare nytte. Jeg reagerte på den skråsikre, litt nedlatende tonen professoren tillot seg, og ba om noen referanser til vitenskapelig materiale som dokumenterte sannheten i hans opplysninger. Jeg fikk noen henvisninger, og en av dem fantes i helsedirektoratets bibliotek.

*Til min forbløffelse viste det seg at artikkelen også redegjorde for de kroniske forgiftninger som ville ramme så meget som 10-15 prosent av befolkningen hvis den brukte fluor på den måte professoren og helsemyndighetene anbefalte.* Det ble vist med fotoillustrasjoner at forgiftningene kunne gi synlige og skjemmende, pigmenterte flekker på forsiden av fortennene - selv ved de laveste skadenivåene, betegnet som "meget mild" og "mild". Kjensgjerningen var at



professoren hadde fart med løgn, og han håpet vel at ingen ville avsløre ham ved å sjekke referansene. Jeg ble klar over at vår skole hadde bygd opp en respekt det ikke var grunnlag for. Den hadde gjort oss dumme og naive.

Derfor overrasket det meg ikke da jeg 10 år senere påny lånte referansen for å benytte fotografiene av de fluorforgiftede tennene i min egen bok om fluorproblemet: ***Bildene var blitt fjernet!*** Jeg hadde i mellomtiden brukt ett av dem i offentlig debatt om de fortiede skadene og hadde henvist til referansen. Nå var dette viktig bevis revet ut. Hvem kunne være interessert i å fjerne beviser på at helsedirektoratets og universitetets fluorpolitikk ville forgifte store deler av befolkningen, og at forgiftningene ville bli synlige som skjemmende flekker på tannemaljen hos mange - dokumentert med fotos i fluoristenes egne referanser? (Fluorist = betegnelse på tilhenger av fluorbruk). Utlånslisten fortalte at boken bare hadde vært lånt en eneste gang siden jeg sist hadde den: Til det odontologiske fakultet ved universitetet i Oslo.

## SANNHETEN

---

I 1931 oppdaget man at noen skjemmende tannflekker som folk hadde i bestemte områder, en flekksyke som hadde vært kjent siden oldtiden, skyldtes fluorforgiftning. Utover i 1930-årene foretok derfor USAs føderale helsedirektorat en rekke undersøkelser for å få fastslått hvor fluorforurenset drikkevannet kunne være uten at skader oppsto. Men man oppdaget fort at det forekom fluorforgiftninger selv om vannet var praktisk talt fluorfritt. Oppdraget ble derfor endret fra å bestemme det nivå som ikke påfører noen skade, til å finne hvilken konsentrasjon som forårsaker så stor skade på så mange mennesker at kommunen må skifte vannforsyningskilde.

Slik endring er kostbar og ikke alltid mulig, og det ble derfor vedtatt følgende definisjon: Hvis ikke mer enn 10 prosent av befolkningen var rammet av "definitiv" fluorforgiftning av tennene, ble det erklært at kommunen hadde en "negativ fluorose-indeks" og kunne beholde vannkilden. Den magiske grensen for fluornivået mente man var 1 ppm F (Parts Per Million. 1 mg. fluor pr. liter vann. F = kjemisk tegn for fluor).

Men da man senere oppdaget at ved 1 ppm F kunne over 30 prosent av barna ha "definitiv" fluorose, ble "negativ-indeksen" hevet til 20 prosent. Med andre ord, i kommuner hvor inntil en femtedel av befolkningen var blitt fluorforgiftet, lot man som om det ikke var fluorskader i det hele tatt! "Definitiv" tannfluorose ville si at forgiftningsskadene var ***synlige for det blotte øye***, og rammet, som før nevnt, fortenneses forside særlig hardt. Bilder viser at de er direkte vansirende for et ansikt om tennene blir synlige, for eksempel når man smiler.

Fordi det i løpet av kort tid på slutten av 1940-tallet skjedde en dramatisk og påfallende hurtig endring i synet på fluor fra USAs offentlige helsemyndigheters og visse fagkretsers side, vil jeg med noen få utsagn fra kompetente forskere, summere den viten man hadde fått om fluor og menneskers helse frem til 1951:

***"Det er spesielt viktig at fluor unngås under tanndannelsen, det vil si fra fødselen og opp til 12-årsalderen"***

skrev ernæringsfysiologen professor Margaret Cammack Smith ved Arizona Universitet i 1939, etter omfattende undersøkelser av fluorforgiftninger i Arizona. Sammen med sin mann Howard Smith, professor i kjemi ved samme universitet, skrev hun i 1940 at

***"Det er rikelig med beviser på at flekktenner, skjønt de er litt mer motstandsdyktige mot tannråtenes innledende angrep, er strukturelt svake, og når først tannråten setter inn, er resultatet ofte sørgelig"***.

Rikelig med beviser altså, og i 1951 fortalte hun en kongresskomité at

***"Den sannhet står fast, at flekkemalje selv i sin mildeste form, forårsakes av fluors giftvirkning"***.

***"... det er åpenbart at et fluorinntak på 1 til 2 mg pr dag er giftig for et barn,"*** fastslo den før nevnte dr. Floyd DeEds i 1933 i en 60 siders oversikt over litteraturen om kronisk fluorforgiftning. Åpenbart! Dette var altså udiskutabelt allerede i 1933! Han sa også at

***"Det er et faktum at kronisk forgiftning hos mennesker helst gir merkbare skadevirkninger først etterat man i mange år hele tiden, eller svært ofte, har vært utsatt for en bestemt gift."*** (Se professor Steyns utsagn ovenfor).

I 1936 konstaterte han i Den amerikanske tannlegeforeningens tidsskrift, at fluor kan plasseres i samme gruppe som bly og arsenikk ***"hva angår evnen til å fremkalle visse symptomer på forgiftning i minimale doser"***.

Og endelig et sitat fra det samme tidsskriftet som i 1944 skrev:

***"Vi vet at bruk av drikkevann som inneholder så lite fluor som fra 1,2 til 3,0 ppm, vil forårsake og utvikle benvevsforstyrrelser som osteosclerose, spondylose, osteopetrose, såvel som struma."***

Disse utsagn fra faglig hold konkluderer hva man visste om sannheten inntil 1945, og de bygde på en stadig økende mengde alarmerende forskning som bare pekte i én retning: Fluor var et farlig stoff for mennesker. Men i 1950 - fem år senere - var alt dette plutselig "foreldet". Hva hadde skjedd?

# FREDERICK BLYTHE EXNER

(1900-1976)

---

Jeg har allerede såvidt nevnt Dr. Exner. Jeg vil gjerne si litt mer om ham før jeg går videre, fordi han har vært en av dem som grundigst har gjennomført fluorsakens mørke bakværelser. Du skylder ham takk uten å vite det. Jeg håper jeg greier å forklare hvorfor, for ellers kommer ingen til å fortelle deg om ham.

Exner var født i Iowa, USA, og ble utdannet som lege og røntgenspesialist ved Minnesota Universitet, og med tilleggsstudier og eksamener bl.a. i fysiologi (læren om organiske legemers livsytringer), patologi (læren om sykdommene) og biologi (læren om livsprosessene). Han har skrevet en rekke arbeider innen sitt fag, men har vært mest kjent for sin skarpskodede kritikk av fluortiltakene, og han har publisert en rekke skrifter i den anledning. Særlig boken han skrev sammen med legen og allergispesialisten George Waldbott om "Det amerikanske fluoriderings-eksperimentet" (1957), vakte stor oppsikt. Amerikanske helsemyndigheter og tannlegekretser har angrepet - for ikke å si mobbet - forfatterne voldsomt, med etterdønninger også hos oss.

Exner har fremfor alt påvist at fluoriderings vitenskapelige fundament falt på fluoristenes egne premisser. Han brukte deres egne beviser mot dem selv. Initiativtagerne fastsatte nemlig at to krav måtte oppfylles for at undersøkelser om fluors virkning skulle være vitenskapelig pålitelige:

- 1. Personene måtte ha bodd kontinuerlig i fluorområdet hele sitt liv. Det vil si at de måtte ha oppholdt seg der minimum 11 måneder hvert år.***
- 2. Fluornivået i drikkevannet måtte ha vært konstant i hele perioden.***

Exner kunne, med henvisning til offisielle fluoranalyser av drikkevannet i de aktuelle byer - hvis det fantes noen, og det var ikke alltid tilfelle - **bevise** at punkt 2 ikke var oppfylt. I enkelte undersøkelser var heller ikke punkt 1 oppfylt. Jeg har selv fotfulgt endel av Exners referanser, tall for tall, og sjekket de publiserte analysene. Jeg har også testet Exners pålitelighet ved å kontrollere endel andre av hans forskjellige referanser brukt ved forskjellige anledninger. Jeg har aldri funnet feil eller uoverensstemmelser mellom referansene og hans bruk av dem. Det samme kan absolutt ikke sies om fluoristene.

Vi skylder Exner stor takk for hans uredde kamp for å avsløre det uhyggelige og fordekke spillet der mektige industrikretser har fått sentrale helsefunksjonærer over på sin side, og utsatt flere hundre millioner mennesker for stor fare. Exner påviste at den egentlige årsaken var i utgangspunktet at fluorforurensningene fra

disse industrier var blitt så alvorlige, at de truet folkehelsen. Ved å innføre fluoridering og andre fluortiltak kunne de omfattende skader av disse forurensninger kamufleres bak et offentlig tannhelseprogram og fremstilles som både nyttige og estetisk attraktive. Ikke minst den mektige aluminiumsindustrien hadde et alvorlig problem, nemlig et høygiftig avfallsprodukt fra et gassvaskesystem som ble brukt til å rense mest mulig fluor ut av røyken fra aluminiumsproduksjonen. Dette avfallsstoffet heter *natriumsilicofluorid*, og det brukes i dag til fluoridering i alle større amerikanske byer. Man løste problemet ved å la folk drikke det opp.

Det lyder utrolig? Du tror ikke noe på det? Da bør du først lese hva som kommer nedenfor, og huske at i USA ble det i 1993 innrømmet fra høytstående offisielt hold, at man tidlig i 1940-1950-årene - *i all hemmelighet(!)* - og uten ofrenes eller deres foresattes viten - utførte medisinske eksperimenter på voksne, innlagt på sykehus, samt mentalt funksjonshemmede barn i statens institusjoner, *ved å gi dem injeksjoner med det radioaktive plutonium* - et av de farligste giftstoffer som finnes. For å se hva som skjedde. Injeksjonene var i mange tilfeller dødelige. Husk at det var fra et land med et slikt vitenskapelige miljø at fluoridéen kom.

## LØGNEN

---

Til tross for at et entydig vitenskapelig materiale viste hvor farlig fluor var for folkehelsen; ja, USAs helsemyndigheter fant faktisk tilfeller av kronisk fluorforgiftning selv om drikkevannet var praktisk talt fluorfritt (årsak kan ha vært fluor i mat eller medisiner), og de hadde funnet fluorose av typen "meget mild eller verre" overalt hvor drikkevannet inneholdt så lite som 0,4 ppm fluor; begynte de samme helsemyndigheter å sette fluor til drikkevannet i noen såkalte forsøksbyer i 1945. Mengden tilsatt fluor var 1 ppm - 1 milligram pr liter - til tross for at de var helt klar over at en ikke ubetydelig del av befolkningen ville bli kronisk forgiftet ved dette fluornivå. Og til tross for at de visste det kunne ta 20-30-40 år før skadene av tiltakene ville vise seg, og at skadene kunne bli alvorligere for noen enn for andre.

Ja, hva var skjedd?

Stikk i strid med hva man visste om fluor, lanserer en forsker ved Mellon-Instituttet i Pittsburgh ideen om fluortilsetning til drikkevann i 1939. Dette instituttet, som ble grunnlagt av brødrene Mellon, som bygde opp en mektig aluminiumsindustri (som er en av de verste fluorforurensere), hadde til oppgave å finne nye anvendelser for industriens produkter og biprodukter. "Vitenskap betyr business" for dette instituttet, forteller en artikkel i LIFE Magazine i 1938 - og i denne saken er det viktig å merke seg at det er business og ikke sannhet som er formålet.

Forslaget bygde på rapporter som en biokjemiker og en tannlege hadde publisert, og som syntes å vise en positiv virkning av fluor mot tannrøte. Det hører med til saken at disse rapportene senere viste seg å være uholdbare. Tannlegen innrømmet det i 1960, og biokjemikeren i 1963. Men da var skaden allerede gjort. Fluorsaken var blitt en tung prestisjesak. Altfor mange samfunnstopper og toneangivende fagorganisasjoner hadde avgitt bombastiske erklæringer om en "overveldende mengde beviser" på både nytte og uskadelighet, så det var ingen vei tilbake.

For sukkerindustrien, som selvsagt var økonomisk interessert i et høyest mulig sukkerkonsum, var tannrøten et problem. For den kom fluor som himmelsendt, og omfattende forskning med fluor ble igangsatt - for "å finne ut hvordan tannrøten kan kontrolleres effektivt uten restriksjoner på sukkerforbruket", som det heter i en av deres publikasjoner i 1950. Her har med andre ord to sterke industrigrener vært drivende krefter i starten. Den ene vil skjule et enormt forurensningsproblem; den andre vil fikse en omfattende helseskade på en lettvinnt måte, slik at deres produkter gikk fri og deres profitt var sikret. Men hvordan få et forbeholdent helsevesen med på dette?

Vi vet ikke hva som har skjedd bak kulissene, vi har ingen dokumentasjon for hånden, men vi vet at det plutselig startes et større propagandafelttog for å få profesjonene over på fluorsiden. I 1943 kunngjorde plutselig tannhelsedirektøren i staten New York at man i 1945 ville starte kunstig fluortilsetning til drikkevannet i noen få byer - som et forsøksprosjekt. I den forbindelse ble det holdt et stort orienteringsmøte i New York i 1944, der 1000 tilhørere fra faget var tilstede. Der ble det ikke lagt skjul på at forsøkene kunne være risikofylte. Hensikten med å utsette store folkegrupper for fluoreksperimentene var å undersøke "hvorvidt masseforebyggelse av tannrøte kan oppnås **uten at det oppstår giftvirkninger andre steder i organismen**". (Uthevelsen står i referatet). En av foredragsholderne, som tidligere hadde foretatt omfattende undersøkelser av fluorskader på tannhelsen, og omtalt fluor som et ødeleggende og forstyrrende stoff "**av særlig giftig natur**", uttaler i sitt foredrag om Newburgh, en av forsøksbyene:

***"Newburgh er blitt en ny 'biologisk eksperimentstasjon' der behandlingen utføres direkte på mennesker uten forutgående laboratorieforsøk på dyr"***.

Da fluortiltakene begynte visste man altså lite eller intet om virkningene, ikke annet enn at det med stor sannsynlighet ville oppstå forgiftningsskader. Dette bekreftes av biokjemikeren Alfred Taylor ved universitetet i Texas, som overfor den kongresskomité som nevnes nedenfor, fortalte at en gjennom søking av medisinsk litteratur hadde avslørt "at de ikke-dentale aspekter av fluoridert vann hadde fått meget liten oppmerksomhet". Og det hadde han helt rett i. Man brukte store folkegrupper som

forsøksdyr, det er sannheten. Mannen som tok initiativet til masseeksperimentene, tannhelsedirektøren i staten New York, avslørte usikkerheten slik:

*"Er det noen akkumulerende virkninger, nyttige eller andre, på legemsdeler eller organer, bortsett fra tennene, ved kontinuerlig inntak over lengre tid av så små konsentrasjoner som 1,0 ppm fluor i vann?"*

Han opplyste at eksperimentene ville strekke seg over 10-12 år, fordi det ville ta så langt tid å få fastslått virkningen: "...forkalkningen av tannkronene vil skje inntil 8-årsalderen ... og det vil antagelig ta oss opptil 10-12 år for å kunne undersøke disse tennene". Det ble dessuten fortalt at omfattende undersøkelser av folks helse ville bli utført i forsøksbyene. Men da 10-års rapportene kom, viste det seg at dette ikke var skjedd. Man slapp en lumsk gift løs på menneskeheten, og tok en pokersjans på at det ikke var farlig.

## ”Miraklet”

---

Det var ingen motstand mot fluortiltakene i eksperimentenes første år. En relativt fri meningsutveksling fant sted, og man stilte flere spørsmål enn man hadde svar. Men i 1948, bare 3 år etter starten, skjer en radikal endring i den politikk offentlige helsefunksjonærer fører i saken. Fagfolk som stiller seg reserverte til tiltaket, blir plutselig ikke velsette. Advarende artikler forsvinner fra ledende faglige publikasjoner, og en voldsom fluorpropaganda starter. I 1945 drikker 232.000 kunstig fluorvann. I 1948 er tallet fordoblet, og i 1952, bare 7 år etter at eksperimentene startet, drikker allerede nesten 14 millioner amerikanere slikt vann. Lenge før man kunne vite noe om langtidsvirkningene. Ja, hva var skjedd?

I 1947 er det en viktig endring i det føderale helsedirektoratets ledelse. En advokat som inntil da hadde vært jurist for Aluminium Company of America (grunnlagt av Mellon-brødrene, de med det nyss nevnte Mellon-instituttet) overtar den viktige stillingen som sjef for Det føderale sikkerhetsbyrå. I denne stillingen hersker han over 17 føderale avdelinger med 36.000 funksjonærer - et av disse er helsedirektoratet. Det sies åpent at en sammensvergelse har funnet sted, og påstanden er aldri søkt rettslig mortifisert. Og i 1950 kommer plutselig et skred av støtteerklæringer og anbefalinger fra de fremste faglige organisasjoner i USA: Alle delstatenes tannhelsedirektører, Den amerikanske tannlegeforening og Det føderale helsedirektoratet erklærer at tiltaket er effektivt mot tannrøte, og slår fast at fluor er "trygt for alle"!

Et mirakel var skjedd: **Fluor var med ett helt ufarlig.** Det som kunne ta 20-30-40 år på å utvikle forgiftninger i mennesker, var aldeles harmløst for enhver etter bare 5 års eksperimenter. Visste man. Plutselig. Uten at man hadde undersøkt et eneste menneske. Uten fnugg av bevis på at det var slik. Og i 1951 støtter også Den

amerikanske legeforening nølende tiltaket "i prinsippet", som det heter. Men! - med en liten bakdør på gløtt for å sikre retten - **den går ikke god for at det er ufarlig.** I 1950 foreslo en fremstående tannlege ved Universitetet i Oslo at også Norge straks skulle gjøre som amerikanerne og fluoridere noen byer – altså før man ante noe om virkningene av forsøkene – bortsett fra at 10-15 prosent av befolkningen ville bli kronisk fluorforgiftet.

## **En kongresskomité's vurderinger**

---

I 1950 nedsetter USAs kongress en komité for å granske tilsetninger til mat og kosmetikk. Fluoridering av drikkevann kommer inn under komitéens mandat. Man avhørte i den forbindelse 18 fagfolk, hvorav 11 var for og 7 imot. De fleste som var for var tannleger; alle som var imot var leger eller biokjemikere, nesten alle med erfaring fra egen fluorforskning. Det lyktes komitéen å få lagt for dagen den usikkerhet som rådet om fluorbruk, og avslørt den kyniske holdningen tilhengerne hadde til folks helse. La oss for eksempel ta kongressmannen dr. A.L. Millers krysstilhør av dr. J.D. Porterfield fra landbruksdepartementet:

*M: USAs landbruksdepartement foretok noen undersøkelser av hva som skjedde med purker. De frarådet farmerne å ha fluor i mat og vann til purkene fordi det skjedde noe med de ufødte grisekull?*

*P: Ja.*

*M: Tror De ikke det ville være klokt av helsedirektoratet eller andre grupper å undersøke hva som måtte hende med gravide kvinner og ufødte barn når de får fluor?*

*P: Jeg tror ikke det er nok penger fra regjeringen eller andre kilder til å undersøke alle mulige hypoteser som måtte bli fremkastet mot de fleste av våre programmer...*

*M: Vil De si at landbruksdepartementet gjorde en avsporing da de undersøkte hva som kunne skje med griser og purker?*

*P: Nei, jeg mener det er en forskjell.*

*M: Det er i orden å gjøre det med griser, men man ønsker ikke å gjøre det med kvinner, er det slik De ser på det?*

*P: De har forskjellige formål for øyet. Det er mer penger til rådighet for saker av økonomisk verdi enn for helsen.*

Kongresskomitéen fant graverende svikt i opplegget, og særlig var undersøkelsene av alle typer syke mangelfulle. Den erklærte i sin innstilling at "det kan trygt sies at fluoridering er massemedisinering uten parallell i medisins historie", og konkluderte blant annet med at

***"Komitéen er av den mening at det er tilstrekkelig mange ubesvarte spørsmål angående programmets sikkerhet, til at en forsiktig holdning er berettiget".***

Da rapportene etter 10 års forsøk med fluoridering forelå, viste det seg at ingen undersøkelser av syke og eldre var foretatt. Heller ikke noen undersøkelser av friske mennesker - bortsett fra enkelte prøver fra noen smågrupper barn. La meg samtidig nevne at de 60 prosents reduksjon i tannråten som man ble lovet, og som statistikkene angivelig viste, er blitt sterkt kritisert av en rekke fagfolk i mange land. Man er ikke i nærheten av 60 prosents reduksjon, så selv tannleger som bodde i prøvebyene.

## **"Dere må avlive det!"**

---

Kongresskomitéen rev effektivt vekk grunnen under Det føderale helsedirektoratets påstand om at fluorbruk var "trygt for alle", og den økende motstanden mot fluoridering var etter hvert blitt et problem. Man innså nødvendigheten av å utarbeide en global fluorstrategi for å slå ned all kritikk, og samtidig tvinge tiltakene igjennom i alle land. *Det er derfor vi aldri vil få vite noe om skadevirkningene.*

Den 4. årlige konferansen til USAs tannhelsedirektører ble derfor helt og holdent viet denne saken. Det føderale helsedirektoratet og Barnas Kontor deltok i arrangementet, som fant sted i Washington 6-8 juni 1951. Tilstede var dessuten sjefskirurgen i USAs helsedirektorat, dr. Leonard Scheele, som nettopp var valgt til president i Verdens Helseorganisasjon (WHO), samt en sekretær fra Den internasjonale tannlegeforeningen, dr. Rowlett, som drev en utrettelig lobbyvirksomhet for å knekke den sterke motstanden mot fluoridering i WHO. Dette opplyses i referatet fra konferansen. Dette beryktede møtet er idag bare kjent av noen få, men det angår absolutt alle som bruker fluor på en eller annen måte. Det avslører hvordan begjær etter makt og kontroll over mennesker kan beruse nøkkelpersonell og byråkrati i et moderne samfunn til de grader, at de blir en farlig trussel mot alle.

Det stenograferte referatet fra konferansen var ment å skulle være hemmelig, men er allikevel blitt kjent ved en lekkasje. Her får vi blant annet et innblikk i det muldvarparbeidet som tidlig ble utført for å få kontroll over Verdens Helseorganisasjon (WHO). Bare 3-4 år etter at fluorideringseksperimentene var begynt i USA, forsøkte USAs delegasjon å få "døren på gløtt" i denne internasjonale helseorganisasjonen. Og med en av sine i presidentstolen fra 1951, så måtte



infiltrasjonen bli en suksess: WHO har anbefalt vannfluoridering, og ført fluor opp på listen over livsviktige stoffer (noe det ikke foreligger bevis for, tross flere forsøk. Ett ved California-universitetet anses for å være et slikt bevis, men forsøket ble utført under forhold så ekstreme, at de knapt er en indikasjon).

At sterke interessegrupper driver en intens lobbyvirksomhet i WHO, fortalte vår nå avdøde helsedirektør Torbjørn Mork i 1983: Mektige industrikrefter hadde hindret at WHO publiserte en rapport som avslørte "internasjonale storkonserners spredning av nye alkoholvaner i sårbare u-land".

***- Vi vet at press og lobbyvirksomhet fra multinasjonale selskaper finner sted overfor FNs organisasjoner. Det er et kjent fenomen at industrien driver denne virksomheten direkte eller påvirker sine nasjonale regjeringer til å gå imot tiltak som kan være skadelig for industrien,***

påpekte Mork, og viste til egne erfaringer som nestformann i WHO's styre. (Aftenposten 25. august 1983).

Det er derfor ikke overraskende at vi finner en fremstående representant for Kellogg Foundation, Philip Blackerby, tilstede på denne spesielle konferansen i 1951. Blackerby ble senere Kelloggs president, og Kellogg er som kjent et kjempestort multinasjonalt næringsmiddelkonsern som bl.a. fabrikkerer denaturert sivilisasjonskost. Hva hadde dette konsernet på denne konferansen å gjøre? Konferansens hovedforedragsholder var tannhelsedirektøren i Wisconsin, Frank A. Bull. Det sier deg ingenting, du kjenner ham ikke; men jeg kan fortelle deg, at det er denne mannens løgner og løgnmetoder som har vært grunnlaget for den fluorpolitikk som har vært brukt over hele verden for å fremme bruk av dette farlige stoffet. Noen sitater fra foredraget:

***- Ved alle våre tidligere offentlige helseprogrammer har vi måttet veie fordeler og ulemper mot hverandre. Alle jeg kjenner til hadde skadevirkninger, og det i ikke liten utstrekning. Noen av våre eldste tiltak, så som vaksinasjonsprogrammene, er eksempler på dette. For to år siden kom vi virkelig opp i et slikt uføre i Wisconsin. Vi hadde to kommunale helsesøstere som nesten fikk sammenbrudd, fordi så mange av barna ble syke under vaksinasjonen.***

Bull påpeker videre at ikke noen av disse offentlige helseprogrammer ble 100 prosent godkjent før de startet, og man hadde stadig folk i høye stillinger i helsearbeidet som var imot enkelte av dem.

***- Vi tør ikke la slike foreskrive en helt ny standard for oss når vi introduserer vårt tannhelseprogram. Vi må ikke la dem si et det må være***

**100 prosent oppslutning, eller godta som gyldig innvending det faktum at det kan være noen fare forbundet med det.** (Uthevet her).

**- Hvilke innvendinger er det så mot fluorideringsprogrammet? Jeg tror det første som dukker opp er: "Er ikke fluor det stoffet som forårsaker flekkemalje eller fluorforgiftning? Prøver dere å foreslå at vi skal ha slikt i vannet?" Hva vil dere svare? Dere må ha et svar, og det må være godt! ... Vel, vi forteller dem dette, at en milliontedel dental fluorose gir de vakreste tenner som noen noensinne har hatt. Og vi viser dem bilder av slike tenner. Vi forsøker ikke å si at det ikke er noe slikt som fluorforgiftning, selv ved 1,2 ppm som vi anbefaler. Men dere må ha et svar, kanskje dere har et bedre.**

Bull fraråder bruk av uttrykk som "kunstig fluoridering" som det er "noe mistenkelig ved". Man skal kalle det "kontrollert fluoridering". Heller ikke ordet "eksperiment" må brukes:

**- Vi hadde aldri eksperimenter i Wisconsin. Å ta en by på 100.000 og si "vi skal eksperimentere med dere, og hvis dere overlever, vil vi lære noe", det er for grov behandling av folket. I Wisconsin satte vi igang demonstrasjoner.... Vedrørende giftigheten la jeg merke til at dr. Bain brukte uttrykket "tilsette natriumfluorid". Det gjør aldri vi. Det er rottegift. Vi tilsetter fluorider. (Natriumfluorid brukes både i fluor-munnskyllevann, fluortabletter og fluortannpasta i Norge idag. ADH).**

**- Noe som er vanskelig å svare på er det argumentet at fluoridering ikke er nødvendig. De snakker om andre metoder, og når de får lagt sammen alle prosentene tannråten kan reduseres med dem, havner vi på minussiden. Når de tar oss på vårt eget ord, gjør de oss til grove løgnere ("awful liars").**

Et vesentlig poeng er umyndiggjøring av folket. Politikerne skal presses til å vedta fluoridering etter anbefaling fra tannlegeforeningen og helsedepartementet. Folkeavstemninger må unngås:

**- Hvis dere kan - jeg sier hvis dere kan, for fem ganger har vi ikke kunnet hindre det - hold fluoridering unna folkeavstemninger.....**

**- Hvis noen mennesker er imot fluoridering, må du slå deres innvendinger ned. Det samme gjelder spørsmålet om giftigheten. Legg det vekk. Overse det. "Vi vet det har absolutt ingen annen virkning enn å redusere tannråten", sier du og går videre. Hvis spørsmålet dukker opp, må du ta deg av det, men bring det ikke på bane selv.**

Motstandernes krav om forundersøkelser før fluoridering startes, kommenterer Bull slik:

**- Hvorfor skulle vi foreta forundersøkelser før fluoridering? Er det for å finne ut at fluoridering virker? Nei! Vi har sagt til folk at det virker, så vi kan ikke gå tilbake på det! (Uthevet her).**

Legestanden er lett å manipulere, mener Bull:

**- En forsamling av leger er den letteste i verden å presentere dette for. De er vant til offentlig helsearbeid, og denne bekymring om giftigheten betyr ikke mye for dem på grunn av all vår erfaring med mennesker.**

Etter foredraget kan det stilles spørsmål, og problemet med "å slå ned motstanden" får bred plass. Det var nemlig dukket opp et problem. Opinionen hadde fått vite at forskere ved Texas-universitetet nettopp hadde påvist at mus med kreft levde 9 prosent kortere på fluoridert vann enn kontrolldyrene (som også hadde kreft). Det alarmerende i dette resultatet skal vi komme tilbake til, men på denne konferansen var man irritert over at dette sinket fluorprogrammet. Tannhelsedirektøren i Texas, G. Johns, spør:

**- Vi holder på å lage en erklæring med gjendrivelser på 3-4 sider. Er det en god metode?**

**Bull: Ja, alt dere kan gjøre er en god metode. Jeg mener at den beste måten å gå frem på, er å si det stikk motsatte. Ikke å gjendrive saken, men å vise at det motsatte er tilfelle. (Denne løgnmetoden kalles «reversmetoden». ADH).**

**Johns: Vi viser det i vår erklæring.**

**Bull: Det er den beste metoden! Når de sier ja, må dere si nei!**

**Bull (i et annet svar): Vi må avlive noen historier endel av oss var med på å lage. Disse fyrene (motstanderne) kan bare ta erklæringene fra Den amerikanske tannlegeforening, eller Det føderale helsedirektoratet, eller dekanene ved de odontologiske læresetene, eller forskere rundt omkring i landet, og de kan bevise at vi er fullstendig gale som overhode tenker på å fluoridere. Dere må avlive det! Det er ingen vei utenom.**

Ved oppsummeringen av konferansen ble møtedeltagerne enige om dette standardsvar for å imøtegå all kritikk av fluortiltakene:

**Det er ikke funnet noen skadevirkninger av fluoridering når den anbefalte fluorkonsentrasjon benyttes. Det er ikke observert noen sykelige effekter på mennesker.**

Det er umaken verd å trekke en sammenligning med kongresskomitéens konklusjon (se over) som kom omtrent på samme tidspunkt.

## "Den beskyttede forurensere"

---

Disse nøkkelsitater fra tannhelsedirektørens 4. årlige konferanse med støtte fra USAs føderale helsedirektorat, gir en forklaring på den kampanje som har skyllet over verden om fluor og dets mirakeleffekter i alle år siden. Man vil ikke forstå denne saken om man ikke vet hva som hendte før 1953. Egentlig er det ikke nødvendig å vite mer om den enn akkurat dét. Alle kortene ligger på bordet i 1952, og de styrer hele utviklingen, like til idag. Fluor-fundamentalismen var etablert. Og for fundamentalistene fantes ikke den minste skygge av tvil. Fluor var perfekt til den bruk de anbefalte. Det var ikke engang nødvendig å bevise det, og de greide det heller ikke. Men de fortalte allikevel at de hadde "en overveldende mengde beviser".

Og dermed startet en "alminnelig røklegging" av skader og faremomenter som kan være uten sidestykke i det offentlige helsevesens historie. (Muligens er det bare røkleggingen av skadene etter atomreaktorulykkene som er verre). En større gruppe amerikanske leger avslørte endel av dette i en egen bok, der de kalte fluor for "**den beskyttede forurensere**". Fluor ble nesten konsekvent holdt unna alle miljøundersøkelser. Nærværet av en farlig helse- og miljøtrussel ble "røkelagt". Enhver skade, eller mulighet for skade, ble kategorisk benektet, dysset ned eller "kontrollforsket" ut i en tåke av tvil eller ingenting. Enhver risiko ble bagatellisert. Kronisk sykes risiko i et fluormiljø ble kamouflert. Forskere som oppdaget at det var noe med fluor som ikke stemte med det glansbilde man viste frem, ble mobbet som inkompetente. Vitenskapelige artikler med kritikk av fluor ble sensurert vekk i toneangivende fagskrifter. Bortsett fra en vedvarende, ulmende uro i visse fagkretser, råder det idag en betent stillhet omkring saken på nesten alle områder. Det er derfor du bare hører om svovelregnet, eller andre typer regn, men **aldri om fluorregnet**.

## Skjønnheten ved å bli fluorforgiftet

---

Et uvitende, spørrende publikum ble nå presentert for et kynisk fluor-scenario der alt var totalt forvrengt:

**Spørsmål: Kan vi få fluoroseflekker på tennene når fluor brukes?**

**Svar:** *Nei! Brukt på anbefalt måte, er det ingen grunn til bekymring. Og dessuten er det så vanlig at folk har flekker på tennene allikevel, og av mange andre årsaker enn fluor, at ingen vil legge merke til det.*

**Spørsmål:** Er fluorflekkene synlige?

**Svar:** *Nei! De er så svake at bare en trent observatør kan se dem.*

**Spørsmål:** Er flekkene skadelige?

**Svar:** *Tvert imot, de viser at tennene er beskyttet mot tannrøte, og de gjør folk attraktive og vakre. Alle burde prøve å oppnå skjønnheten ved å få tannemalje med flekker av fluorforgiftning, det blir de "vakreste tenner som noen noensinne har hatt".*

**Spørsmål:** Men hvis noen ønsker å unngå emaljeflekkene, hva skal de gjøre?

**Svar:** *De skal bruke fluor! Det beskytter mot fluorforgiftning!*

Aha! - det aner meg at du tror jeg fleiper? Det ville jeg ikke være så sikker på, var jeg deg. Ikke i en sak som denne. Da Den amerikanske tannlegeforening feiret 20 års jubileet for innføring av fluoridering, kastet man masken:

"Fluoridering og tennenes utseende" heter artikkelen i jubileumsnummeret av foreningens tidsskrift (JADA 71:1129-1137, 1965). Ved studium av faglitteraturen hadde man funnet at "vitenskapelig kontroll" av fluor i drikkevannet ikke bare reduserte tannrøten, men også "**beskyttet mot flekkemalje**", heter det. Selve årsaken til forgiftningen ble plutselig en beskytter mot samme forgiftning. Artikkelen følges opp 1 1/2 år senere av en ny artikkel (JADA 74:389-397, 1967), og vi får vite, at å bli fluorforgiftet er ønskelig og attraktivt:

**- Vannledet fluor ved optimale nivåer er nødvendig for utviklingen av skjønnhetsmessig overlegne, tannråtemotstandsdyktige tenner...**

**- Personer med kronisk fluorforgiftning diagnostisert som mild, ekstremt mild eller tvilsom, har tenner som viser kliniske tegn på fluor. Deres tenner er således ønskelige sett både fra et tannråtemotstandsdyktig og skjønnhetsmessig synspunkt.**

Tenner som tidligere ble kalt normale, d.v.s. at de ikke viste tegn til fluorforgiftninger, skulle nå kalles "**fluor-manglende**".

*- Disse data tyder på at anbefalte fluornivåer skulle føre til ønskede grader (tvilsom, ekstremt mild og mild) av kronisk fluorforgiftning for barn. Det er dog ikke mulig å justere fluornivået i vannforsyningen for å sikre at alle barn i et område vil få bare de ønskede grader av kronisk fluorforgiftning av tannemaljen.*

Dette med skjønnheten ved å bli fluorforgiftet, er helt i samsvar med rådet fra tannhelsedirektør Bull i 1951. Har du noensinne sett bilder av hvordan "mild" fluorose tar seg ut på fortennene? Ikke? Det burde du undersøke! Men ikke fluoristenes glansbilder av idag. Du skal se de ekte: **Bildene de viste oss før 1945!** I Norge fulgte tidligere tannlegeprofessor Arne R. Hagen ved universitetet i Oslo opp:

*- Om en eller annen cellefunksjon oppfører seg annerledes i nærvær av fluor enn i fravær av fluor, så er ikke dette å betrakte som noe patologisk, som en giftvirkning. Den eventuelle endrede cellefunksjon er å anse som en fysiologisk tilpassing, som en adaptasjon. Ja, i prinsippet er det ofte slik at den endrede cellefunksjon må betraktes som den ønskelige og naturlige, mens en cellefunksjon i fravær av fluor er mindre biologisk hensiktsmessig, og derfor presenterer en forvridning av de normale, friske funksjoner.*

## "Alminnelig røklegging"

---

Men man greide ikke å hindre at det med jevne mellomrom, nå som før, ble publisert uavhengig forskning som viste at fluorbruk var risikabelt eller farlig. Metoden man brukte i slike tilfeller var skyndsomt å arrangere "kontrollforsøk", og de maktet aldri å bekrefte riktigheten av de skader den uavhengige forskning hadde oppdaget. Det viser tilfellet mongolisme, eller Downs syndrom. (Downs syndrom skyldes en genetisk defekt, en endring av antallet kromosomer, som medfører at et menneske kan bli sterkt funksjonshemmet). En skarpøyet vitenskapsmann ved Wisconsin-universitetet, dr. Ionel Rapaport, oppdaget i 1956 at det ble født flere mongoloide i fluorstrøk enn i ikke-fluorområder. Hvis det var tilfelle at fluor skapte alvorlige genetiske skader på mennesker, ville fluoridering være en uhørt forbrytelse, det var alle klar over.

Man mobiliserte, og man valgte et lurt sted å gjøre det: En "kontrollundersøkelse" ble utført i England i 1957. Resultatet bekreftet naturligvis ingenting, og ble brukt til å kritisere den amerikanske undersøkelsen for feil og mangler. At det var smart å gjøre dette i England, skyldes at det engelske folk inntar relativt mye daglig fluor fra sin sterke tedrikking, uansett om de bor i et høyfluor- eller et lavfluor-område (dette er fastslått ved undersøkelser av engelske kostholdsvaner). Derfor er en mongolisme-undersøkelsen fra England meningsløs som kontroll.

Men med henblikk på denne kritikk ble det i 1958 utført en ny kjempeundersøkelse i staten Illinois i USA, og med finansiell støtte og ledelse fra Det føderale helsedirektoratet, Public Health Service. Dette var intet privat prosjekt, det skal man merke seg. En av sjefene ved Det nasjonale tannforskningsinstituttet var, sammen med Illinois Board of Health, med på å utarbeide planene og kontrollen av undersøkelsen, som han karakteriserte som "temmelig enkel og helt nøyaktig".

***Resultatet ble et sjokk: Det ble født over dobbelt så mange med Downs Syndrom i fluorstrøk som i områder med lite fluor.*** Statistikere som gransket undersøkelsen, fant at den var statistisk pålitelig, og at sjansen bare var 1:1000 for at noe annet enn fluor hadde forårsaket arveskaden. USAs og flere andre lands helsemyndigheter som ivrer for fluor, blant dem Norge, har gjort store anstrengelser for å dysse ned dette. Metoden er gjerne å hente inn kledelige tall fra annet hold, eller å angripe resultatet fra 1956 for feil og mangler, og å "glemme" den reviderte kontrollundersøkelsen fra 1958 (Det var også metoden til den statlige norske fluorkomiteén i 1968). Til tross for at de som til syvende og sist må bære det fulle ansvaret for katastrofen har gjort tallrike forsøk på å "røklegge" saken, er det ikke levert noe bevis på at fluor kan utelukkes som årsak, eller medvirkende årsak, til den kromosomforstyrrelse som resulterer i Downs syndrom.

Før vi forlater temaet, ta med et lite poeng: Jo eldre en kvinne er når hun blir gravid, jo større er risikoen for å få et barn med Downs Syndrom. Og jo eldre et menneske er, jo mer fluor har samlet seg i dets organisme. Dr. Rapaport gjorde en interessant oppdagelse i sine undersøkelser: Gjennomsnittsalderen på kvinner som fikk barn med Downs Syndrom var lavere i fluorstrøk enn i områder med lite fluor. Dr. Rapaport oppdaget ved senere eksperimenter på insekter

***"en høy frekvens av melanotiske svulster ("svart kreft") hos bananfluen under påvirkning av fluor, hvilket avslører forandringer i tryptofanstoffskiftet som har likhet med genetisk influerte stoffskifteavvik som er påvist hos mongoloide",*** rapporterer han i 1963.

Professor i biologi ved Missouri-universitetet, dr. Aly H. Mohamed, kunne på 1970-tallet bekrefte dette ved en rekke eksperimenter som viste at meget små fluormengder kunne forårsake skader på arvestoffene. Han påviste kromosomendringer både hos visse planter, insekter og dyr; og han oppdaget permanente genetiske skader på mus som hadde drukket 1 ppm fluorvann. Han hevdet at fluor er en genetisk hasard, og at tilskudd av stoffet, selv i minimale mengder, kan resultere i forandringer av kromosomene som fører til abnormiteter, aborter og dødfødsler. Som jeg tidligere har nevnt: Dette hadde pelsfarmere som avlet chinchilla-kaniner forlenget erfart i praksis.

"Den beste metoden" infiltrerte hurtig hele samfunnssystemet. Det avslørte en rettssak som Dr. Exner anla i 1954 mot fluorforkjemperne i en by i USA. De hadde

utlovet en belønning på 1000 dollars til den som kunne "bevise at fluor tilsatt drikkevannet i forholdet 1 ppm hadde skadevirkninger på mennesker". Exner gjorde krav på pengene, fordi han kunne bevise at en ung kvinne hadde dental fluorforgiftning ("meget mild" dental fluorose med skjemmende pigmentering på fortennenes forsider), og at hun aldri hadde bodd fast i noe område hvis vann inneholdt mer enn 1 ppm. Hans krav ble avvist, og han gikk derfor til sak. Exner tapte saken, ikke fordi det var noen objektiv, faglig tvil om at kvinnens skjemmende tannflekker skyldtes fluor, men fordi retten brukte det offentlige helsevesenets **nye definisjoner(!)**. Der ble de mildeste grader av dental fluorose ikke definert som skade. **Juridisk sett** var skadene forsvunnet. Smart gjort!

## "Trygt for alle" i Bartlett/Cameron

---

Når jeg forteller deg at de to småbyene Bartlett og Cameron i Texas, USA, har noe med deg å gjøre, så vil jeg tro du blir forbauset. (Du aner kanskje ikke at disse byene eksisterer engang?). Ikke desto mindre er det slik, for Bartlett og Cameron er blitt brukt for å bevise at sikkerhetsgrensene ved fluoridering er betryggende.

I videste forstand gjelder dette derfor all fluorbruk, enten det er fluordrikkevann, fluortabletter, fluorskyllevann, fluortyggegummi eller fluortannpasta. Ingen grunn til bekymring - bare du bruker fluor på anbefalt måte. Ja, så viktig regnes denne undersøkelsen for å være, at da en norsk statlig fluorkomité, bestående av 11 spesielt utplukkede professorer, skulle vurdere fluors sikkerhet i 1968, sto Bartlett/Cameron-undersøkelsene sentralt i innstillingen (som naturligvis anbefalte fluortilsetning til drikkevann i Norge. *Flertallet av komitémedlemmene var jo på forhånd kjente fluorister. Komitéens hensikt var å være partisk, hvilket også dens mandat avslører.* Innstillingen inneholder minst 3 løgner om Texas-undersøkelsene, samt flere fortielser). Jo, Bartlett og Cameron er byer som angår deg, det kan du skrive opp!

Årsaken til at de ble valgt, er at Bartlett hadde hele 8 ppm fluor i vannet fra naturens side, mens Cameron, som liksom skulle være "kontrollby", hadde 0,5 ppm, og ble derfor kalt "fluorfri", og det er selvfølgelig en løgn. 0,5 ppm fluor er ikke fluorfritt. Hensikten var å vise at helsetilstanden i Bartlett var like god som i Cameron, særlig med henblikk på eldre, og derved gi dekning for påstanden om at mange millioner mennesker "gjennom generasjoner" hadde brukt fluor i relativt store mengder "uten påviselige skadevirkninger". Sa en professor ved universitetet i Oslo. Og det var også løgn. "Innbyggerne i denne byen hadde helt normale helseforhold; den eneste avvikelse var at beinsubstansen var noe tettere enn normalt". Sa han. Og det var enda en løgn - den groveste av dem alle.

For å avsløre dette, må man granske originalrapportene. Men la oss først huske hva jeg før har nevnt: Det var kjent allerede dengang at ved så høye fluornivåer ville mange mennesker være i faresonen, særlig var det kritisk for



tennene og benvevet. Fra India var det oppdaget invalidiserende skjelettforgiftninger i flere områder - tross fluornivåer helt ned til 0,6 ppm, nesten på nivå med den "fluorfrie" Cameron.

Det var med andre ord nødvendig å regissere et kvasivitenskapelig skuespill, og undersøkelsene i Bartlett og Cameron ble derfor kalt "en 10-års studie". Vi skulle innbilles at befolkningen i de to småbyene ble holdt under kontinuerlig observasjon over et lengre tidsrom - fra 1943 og til 1953. Men det er bare bløff, for det ble kun foretatt 2 - to - undersøkelser i "10-års studien", nemlig én i 1943, og én i 1953. Undersøkelsene ble foretatt av *to vidt forskjellige legeteam* med de usikkerhetsfaktorer dette medfører. Men det spiller neppe noen rolle i denne sak, *for undersøkelsen fra 1943 er nemlig aldri blitt publisert!* Vi vet ikke hvordan de tolket situasjonen dengang - i 1943. Bare noen av tallene ble kjent - i 1953. Dernest skal vi altså merke oss at Cameron ikke er noen fluorfri by, slik det påstås. Hvis man drikker 2-3 liter 0,5 ppm fluorvann pr. dag, noe det vil være sannsynlig å gjøre i dette varme klima, så får man allerede den anbefalte fluormengde. Også kontrollen er bare en bløff.

Det hører med til historien at fluornivået i Bartletts drikkevann var ukjent før 1936. Først da fikk byen vannkilden med 8 ppm. Innbyggerne der har følgelig ikke drukket 8 ppm fluorvann "gjennom generasjoner", som vi skal lures til å tro, men bare i 7 år før første undersøkelse i 1943. Lureriet med vannet fortsatte, for ett til halvannet år før man foretok undersøkelse nummer to i 1953, ble drikkevannet i Bartlett plutselig defluoridert til 1,2 ppm (11. mars 1952). Hvilken virkning dette hadde på resultatet vites ikke, men ved undersøkelsen i 1953 har "høyfluorbyen" hatt 1,2 ppm i ett, kanskje halvannet år, og den "fluorfri" kontrollbyen 0,5 ppm.

Størrelsen på gruppene som ble undersøkt i 1943, var bare 116 av 1668 innbyggere i Bartlett, og 121 av 5040 i Cameron. I 1953 var disse skrumpet inn til henholdsvis 76 og 80 grunnet fraflytting og dødsfall. Hva man måtte oppdage i slike smågrupper, mente 11 norske professorer med "den høyeste vitenskapelige kompetanse og tillit i vårt land", at vi kan bruke som bevis for sikkerheten til hundrevis av millioner mennesker i vidt forskjellige miljøer over hele jorden. Og ikke bare det. Komitéen sa nemlig om Bartlett/Cameron:

*- Man har i disse befolkninger et observasjonsmateriale av enestående art, et observasjonsmateriale fra et forsøk i stor stil, utført av naturen selv.*

Ikke le, du leser riktig: En undersøkelse av 76 og 80 eldre amerikanere mente en gruppe av våre fremste universitetsprofessorer var "*et forsøk i stor stil*", og godt nok til å bevise at et tiltak som man ønsker skal omfatte alle mennesker i alle aldre på jorden, er helt trygt for enhver! Men det er ikke så nøye når man har landets "høyeste vitenskapelige kompetanse og tillit". Man flyter på den faglige prestisjen. Men når man nå engang har umaket seg med å regissere dette skuespilleri for oss, og

fluorfundamentalistene selv synes det er "den store stil", kan vi jo merke oss et par saker og ting i farten: For det første var det *en klar overdødelighet* blant eldre i Bartlett på 265 prosent. I aldersgruppen 40-55 år var overdødeligheten hele 500 prosent i tiårsperioden! Vår statlige fluorkomité sa:

*"Det fantes ingen statistisk signifikant forskjell i den alderskorrigerede dødelighet i de to gruppene, men antall dødsfall var så lite at en nærmere analyse av dødelighetsforholdene ikke lot seg utføre."* ("så lite at"? Men var ikke dette "et forsøk i stor stil", da?).

Men da Den amerikanske legeforenings "House of Delegates" vurderte tallene i 1957, ble konklusjon den stikk motsatte: *Det var en forskjell på den alderskorrigerede dødelighet i de to grupper. Denne forskjell var så stor at den var statistisk pålitelig.* For det andre var hyppigheten av benbrudd dobbelt så høy, og endringer i bensubstansen (økt eller minsket tetthet) fire ganger så høy i Bartlett. Meget interessant på bakgrunn av hva vi vet om fluors giftighet for benvev, og fordi det nylig (1992) foreligger en medisinsk rapport om en økt risiko for lårhalsbrudd hos eldre i kunstig fluoriderte områder. Hva med fluorforgiftninger av tennene?

I Bartlett var de katastrofale, kan USAs føderale helsedirektorat fortelle! Helt ødeleggende dental fluorose for 3/4 av befolkningen, resten hadde mildere forgiftninger. Ingen var uten skader. Etterat vannet ble defluoridert 11. mars 1952, bedret fluorose-situasjonen seg noe, men en undersøkelse publisert i 1965, viste at hele 63 prosent av barna allikevel hadde vansirende, gulbrune fluorflekker på fortennenes forside (demonstrert med fargefoto i Den amerikanske tannlegeforeningens eget tidsskrift, og der man har "glemt" at Bartlett har defluoridert vann ned til 1,2 ppm, og derfor feilaktig oppgir at fluornivået er 8 ppm). **63 prosent av barna med gulbrune flekktenner!** Så giftig er drikkevann med bare 1,2 ppm fluor i relativt varmt klima. Hos oss ønsket man i noen landsdeler å bruke 1,7 ppm fluor.

## **Enda mer "alminnelig røklegging"**

---

Omtrent på det tidspunktet USAs helsemyndigheter kategorisk proklamerte at anbefalt fluorbruk var "trygt for alle", ble det altså kjent at man på biokjemisk institutt ved universitetet i Texas, hadde utført dyreforsøk som viste at fluor kunne være kreftfremkallende, eller en pådriver for kreftvekst. Livslengden til kreftdisponerte mus ble, når musene drakk det fluorvann man anbefaler mennesker å drikke, 9 prosent kortere enn kontrolldyrenes.

Som jeg nevnte i forbindelse med tannhelsedirektørens 4. årlige konferanse, ble de offisielle helsemyndigheter alarmert da nyheten ble kjent. Ikke fordi det kunne true folkehelsen, men fordi man ødela det fine fluorprogrammet deres, og de

utarbeidet en målrettet kampanje med bruk av "den beste metoden", det vil si løgn. De hadde jo dessuten med egne ord sagt at fluor, brukt slik de anbefalte, var helt ufarlig, så de "kunne ikke gå tilbake på det". Men forskeren som utførte disse dyreforsøkene, kom ikke med noen kategoriske utsagn. Han var av den type fornuftige mennesker en forbruker kan lytte til. Han sa om resultatene - med henblikk på bruk av fluor til mennesker:

*- De sår ganske enkelt tvil hvor der ikke har vært noen tvil, og viser nødvendigheten av mer forskning og større varsomhet.*

Det er vitenskapsmenn av denne typen som fluorfundamentalistene kaller for "fanatikere". Da den tidligere nevnte professor Steyn gjennomgikk fluorsaken i 1964, henviste han til mer forskning som i økende grad gjorde forskerne betenkte hva angikk forholdet fluor og kreft. Steyn mente at fluor enten kunne være en mulig årsak til kreft, eller en utløser av latent kreft, og rådet til omfattende forskning før man kunne utelukke mulighetene. Altså: Stadig ingen skråsikre meninger fra medisinske "fanatikere", men kloke råd om varsomhet og mer forskning. Men det var fremfor alt noen eksperimenter som viste fluors skadevirkninger på celler (jeg kommer tilbake til det), som i 1974 fikk en privat helseorganisasjon i USA, The National Health Federation, til å starte et spesielt forskningsprosjekt. Hensikten var å få undersøkt om fluor hadde en kreftfremkallende effekt på mennesker. Teorien var at dette burde kunne påvises i dødeligheten av kreft i en større folkegruppe som i noen år hadde drukket kunstig fluoridert vann. Man valgte de ti største byene i USA med fluoridering innført før 1960, og sammenlignet med de ti største byene uten fluoridering inntil 1970. Tallene kom på bordet i mars 1975:

*Det var funnet en overdødelighet av kreft på 20 prosent i fluorbyene, det vil si at 25 000 døde hvert år av fluorfremkalt kreft.*

Dette var selvsagt uhyggelig, og resultatet ble umiddelbart utsatt for voldsom kritikk, først og fremst fra de hovedansvarlige som forsto hva det kunne innebære om de vek så mye som en tomme. Kritikken førte til en ny undersøkelse der The National Health Federation, i tillegg til sin egen vitenskapelige sjef, engasjerte en av USAs veteraner innen kreftforskning, en tidligere avdelingsleder ved Det nasjonale kreftinstituttet, dr. Dean Burk, samt professor i statistikk ved New York-universitetet, W. Edward Deming, for å kontrollere statistikkene. Man foretok en år-for-år granskning av dødelighetstallene, og man undersøkte også kreftdødeligheten i de samme storbyene både før og etter fluoridering, slik at man fikk en referanse **i samme folkegruppe**. I tillegg vurderte man alle andre mulige årsaker, så som røyking, luftforurensning med mer.

Resultat: De fant at forholdene var enda verre en de første undersøkelser viste. **Kreftoverdødeligheten i fluorstrøk var ikke 25.000, men hele 35.000 pr år!** Hvert

15. minutt døde en amerikaner av fluorfremkalt kreft. Det ble også oppdaget at fluorkreft utviklet seg hurtigere enn andre kreftformer. Når vi nå kort skal referere hva som skjedde etter dette, så er det et helt overskyggende poeng å ha i minne hvordan fluorsaken begynte, og hva de som ivret for tiltakene sa. Dengang!

1. For det første innrømmet de åpent at man startet et kjempemessig masseeksperiment direkte på mennesker uten forutgående forsøk på dyr ("biologiske eksperimentstasjoner").
2. For det andre visste de ingenting om hvilke virkninger eksperimentene ville ha på menneskekroppen, hverken på tennene eller andre organer. Det sa de helt åpent før de begynte (1944) - og mens det satt 1000 kolleger og hørte på!
3. For det tredje sa de - også helt åpenlyst og redelig nok - dengang! - at det ville ta lang tid før de visste noe sikkert. På dét tidspunktet visste de følgelig ikke et fnugg om fluor og kreft hadde noe med hverandre å gjøre - **og de undersøkte det heller ikke!** Før de begynte. Dette er udiskutable kjensgjerninger!

Så kom det altså for en dag fem år etter starten, at her kunne foreligge noe som var farlig for mennesker og dyr. Stanset man da tiltakene inntil man visste mer om risikofaktorene? Kunne de "gå tilbake på det", mener jeg? Kunne de gå tilbake på noe som helst som kunne stille dem til ansvar? Selvsagt ikke, og det visste de jo! Deres eneste sjanse var å angripe forskerne på en løgnaktig måte for å så tvil om deres faglige kompetanse og nifse oppdagelse. Det med løgnen hadde de sagt selv. Det var "den beste metoden" (den beryktede og ofte brukte "reversmetoden"). Det var selvfølgelig ikke meningen at vi skulle få høre at de sa akkurat dét, men vi har fått vite det allikevel.

I tillegg til tannforgiftningene har man senere oppdaget at nyresyke mennesker er i faresonen i et fluorforurenset miljø - uansett hvor "godkjent" det er. Særlig vil fluorutskillelsen i urin gi indikasjoner på om noe er galt fatt. Enkelte analyser av små grupper barn viser at utskillelsen varierer sterkt fra individ til individ. Hvilken betydning dette har for dem som utskiller minst, vet vi ikke. Men vi vet, at de nøkkelpersonene som var med på å starte hele fluorprosjektet (som idag berører ca 350 millioner mennesker som drikker kunstig fluortilsatt vann, og de mange hundre millioner som børster tennene med fluortannpasta m.m.) - de blandet urinen fra opptil et par hundre(!) mennesker før de analyserte fluornivået i denne blandingen. Deretter publiserte de at det ikke er funnet noen unormale avvik i fluorutskillelsen i urin hos noen i gruppen. Neppe overraskende, skulle jeg tro. Men de har iallefall lært én ting: Å bruke fluoridert vann ved behandling med kunstig nyre på nyresyke, er risikabelt. Så det har de sluttet med. Enda så trygt det var "for alle" - i 1950 - og der omkring.

Som jeg nevnte tidligere, ble enhver forsker som fant et eller annet betenkelig ved fluorbruk i sine laboratorier eller undersøkelser i marken, straks utsatt for et kobbelt av offentlige helsefunksjonærer og deres forskere som med "inngående undersøkelser" alltid fikk resultater som sto "i den skarpeste motstrid" til det som ble "kontrollert". (Hadde de vært like nidkjære når det gjaldt deres eget materiale, hadde fluortiltakene falt døde til jorden forlengst. Tro meg!).

To forskere ved universitetet i Oxford, England, utførte noen laboratorieforsøk i 1963 og 1965, og de viste at levende celler ble skadet ved de fluornivåer mennesker fikk i blodet når de drakk anbefalt fluorvann. Det var bl.a. disse forsøkene som ga støtet til de store kreftundersøkelsene i USA. Oxford-forskerne hadde uventet oppdaget vår lumske følgesvenn. Men hvilken naivitet! De kjente ikke fluorsaken, og ante ikke hva de kom borti. De fortalte senere at de hadde vært helt himmelfalne over den enorme, nesten verdensomspennende kritikken deres enkle forsøk var blitt møtt med, og de så seg tvunget til å avslutte sin fluorforskning.

Tilbake til spørsmålet fluor og kreft. Hva er altså situasjonen? Mektige, toneangivende kretser innen offentlig helsevesen og visse vitenskapelige organisasjoner og miljøer nær tilknyttet disse kretser, gjerne som rådgivere, står plutselig ansikt til ansikt med denne mulighet: Et tiltak de hadde tvunget på mange hundre millioner og sagt var helt trygt og uskadelig "for alle" (ja, i 1967 ble det fra universitetshold i Norge sagt at det fantes *garanti(!)* for at det var ufarlig) - kunne ha drept godt over en million mennesker gjennom årene (idag kan det være blitt flere millioner). De risikerer å bli stilt til ansvar for noe som kan vise seg å være en av de største forbrytelser i historien.

Spørsmål: Hvordan tror du sannhetens kår blir i en slik situasjon? Tror du at alle disse sentrale toppfolkene - der de står med ryggen mot veggen og ser ansvaret inn i hvitøyet - vil si omtrent noe slikt til oss alle:

***- Har vi prasket på all verden et tiltak som vi visste vi ikke hadde peiling på virkningen av da vi startet, men som vi lurte folk til å tro var helt ufarlig for enhver allikevel? Kan dette tiltaket virkelig ha kreftdrept flere millioner mennesker? Hahaha! Det var sannelig leit, folkens. Jaja, så har vi da lært noe denne gangen også.***

Du hører dem si noe i den retningen, ikke sant? Kort skal jeg fortelle deg dette, for saken er altfor omfattende til å gå i detalj: At det kan være en overdødelighet av kreft i fluoriderte områder er **ikke** bevist å være "uholdbart", tross desperate "kontroller" fra fluorister i flere land - også hos oss. Det har vært en "alminnelig røklegging" uten sidestykke i denne sakens historie. Av meget forståelige grunner. Forskerne som fant kreftoverdødeligheten har forsvart sitt prosjekt mot all kritikk, men det får vi ikke vite noe om. Heller ikke at kritikerne brukte irrelevant materiale i sine angrep. Men fluorfundamentalistene har - så langt -

lykkes i å nøytralisere dette farlige spørsmålet, og det var jo hensikten. Det er bare å gratulere!

## "Klassisk" forvandles til "foreldet"

---

Fluorsaken er et helt typisk eksempel på et helsevesen og en vitenskap som er gått av sporet. Den norske statlige fluorkomiteén, for eksempel, brukte et lite innlegg fra **en tannlege(!)** som vitenskapelig referanse (dette kan jeg bevise), for å avvise forskning fra en sakkyndig (allergolog), som i en lang rekke tilfeller hadde funnet plagsomme, allergilignende fluorforgiftninger hos mennesker som brukte fluor på anbefalt måte. Og dette er ikke det eneste tilfelle av tvilsom "høyeste kompetanse og tillit" som komitéen viste (noe jeg også kan bevise), men du vil ikke oppdage det uten å sjekke deres referanser grundig. Og enkelte ganger også deres referansers referanser.

En yndet taktikk er dessuten å fremstille alt vitenskapelig materiale som er kritisk til fluorbruk som "foreldet", uansett hvor nytt det måtte være. Noe helt annet er det med rapporter som har vært positive - uansett hvor gamle de er. I så fall er de nemlig "klassiske studier". Men hvis **du** derimot bruker nøyaktig samme "klassiske studier", og trekker frem skader som står omtalt i disse fortreffelige vitenskapelige dokumenter, skader som er fortiet av våre helsemyndigheter og deres sakkyndige, så blir de som ved trolldom straks "foreldet".

"Foreldet"? Vil det si at det egentlig er ubrukelig? Vitenskapelig sett har det ikke vært godt nok? Men var det ikke dette materialet som ble kalt for "en overveldende mengde beviser"? Var det ikke på grunnlag av dette "foreldede" materialet at man startet absolutt alle fluortiltak? Dårligere var det altså ikke? Sa de selv iallefall. Boken jeg skrev om fluorsakens utvikling, og publiserte i 1978, refererte også helt nytt forskningsmateriale, men den var allikevel "foreldet" fra første stund. Men dette faktum står urokket: En bevist sannhet blir ikke "foreldet", selv om det måtte vedtas med daglige håndsopprekninger ved et eller annet universitet.

Når fluor er en risikofaktor for vårt benvev, noe som forlengst er påvist, og nå nylig i Den amerikanske legeförenings tidsskrift (1992), der fluoridering synes å øke antall lårhalsbrudd hos eldre - altså svekke bensubstansen - så er dette en bekreftelse på at det som var sant om fluor i 1930-årene, også er sant idag. Fluors giftighet opphører ikke - blir ikke "foreldet" - etter et dekret fra noe universitet eller helsedepartement. Utrolig for noen universitetskretser kanskje, men sant allikevel!

## En forbrytelse mot våre barn!

---

Bruker du fluor? Ja, jeg gjentar spørsmålet, for jeg undres om du synes noe av det jeg har nevnt i denne artikkelen om fluor er interessant for deg - der du og dine børster tennene i tannpasta med en fluorkonsentrasjon på opptil **1500 ppm (0,15%)**? Og tar du og barn du måtte ha over 6 år, i tillegg en ekstra munnfull fluorskyllevann med **250 ppm natriumfluorid (110 ppm fluor)** etter hver tannpuss, slik det anbefales, så burde du iallefall være **litt** interessert. Og hvis du på toppen av dette også gir dine barn fluortabletter, eller har gitt dem det tidligere, eller lar dem tygge fluortyggegummi, så burde du være **svært** interessert.

Er du klar over at da man startet fluorbørsting av skolebarn i midten av 1960-årene, så benyttet man en 1 prosent natriumfluorid-væske, og denne konsentrasjonen var så giftig, at den var påvist å være effektiv til bekjempelse av møll (ja, du er vel klar over at natriumfluorid tidligere har vært brukt både som insektmiddel og rottegift)? Dette lot man ungene putte i munnen, og løy foreldrene opp i stry med å påstå at oppløsningen var "meget svak". Det var den ikke, nei! Barna fikk utlevert et fluorkvantum som representerte akutt forgiftningsdose for dem alle - uten at noen ante det. Vet du at på enkelte skoler ble det delt ut så mye fluorvæske, at det var **akutt dødelig dose for barna**?

Det strømmet inn meldinger fra hele landet om barn som ble syke, kastet opp eller endog besvimte - hvilket var helt naturlig i denne situasjonen. Det er bare et mirakel at ingen døde! Våre helsemyndigheter og deres rådgivere ved universitetet bare latterliggjorde barnas reaksjoner som "innbilning", for fluorvæsken var jo så svak, så svak.

Vi fluormotstandere sendte da et brev til våre helsemyndigheter. Med henvisning til autoritativ, vitenskapelig forskning, ble den dødelige risiko man utsatte barna for, påvist. **Skyndsomt reduserte helsedirektoratet fluorkvantumet med hele 70 prosent!** Mer "innbilning" var det ikke. De hadde satt barna våre i livsfare, det er sannheten. Og plutselig ble de klar over det og foretok en panikkartet snuoperasjon - med "alminnelig røklegging", en humbug jeg har avslørt i min fluorbok av 1978. Fluortiltakene i 1960-årene må være det farligste overgrep som våre helsemyndigheter noensinne har utsatt norske skolebarn for. En kriminell handling!

Er du klar over at hver gang du børster eller skyller med fluor, går noe av det inn i organismen på samme måte som om du skulle bruke fluortabletter eller drikke fluoridert vann? Kjenner du den langsiktige effekten av dette? Jeg har nettopp fortalt deg om rapporter som tyder på at ditt benvev kan komme i en kritisk fase om noen tiår hvis du får i deg daglig ekstra fluor. Jeg har også referert den usikkerhet som råder om forholdet fluor/kreft. Men du synes kanskje ikke det er noe å bry seg om?

Det er påvist at førskolebarn som børster med fluor kan få i seg 0,5 mg fluor ved hver børsting (det samme som to fluortabletter). I skolealder blir det også skylling, hvis du gjør som fluoristene håper. Innbiller du deg virkelig, at et barn på for eksempel 6 år vil greie å holde en munnfull fluorskyllevann med frisk mentolsmak i munnen i ett minutt flere ganger om dagen (slik det anbefales), uten å risikere å svelge noe? Og kanskje - når et **barn(!)** først har det i munnen - kan svelge alt sammen ved et uhell? Vet du at munnfullen inneholder 2,3 mg fluor, og hvis barnet svelger to munnfuller får det ca 5 mg fluor pr. dag - pluss fluor fra tannbørsting? **Det er ingen som helst tvil om** at dette innebærer en forgiftningsrisiko for barnet på lengre sikt.

Barnet ditt skulle vel ikke attpå bruke natriumfluoridtabletter, eller kanskje har brukt det tidligere? Har **du** brukt det i din barndom? Kjenner du konsekvensene dette kan få på lengre sikt? For barnet? Eller for deg? Er du klar over at all denne fluorbruk nå har vakt bekymring i fagkretser utenlands - selv blant fluorister? Ja, selv blant dem! De har sluppet løs tigeren, og begynner å ane konsekvensene av hva de har gjort. Professor Arne Hagen ved universitetet i Oslo sa i et foredrag i 1967:

- *Jeg begynte med å peke på at for noen år siden ble fluor prinsipielt betraktet som et toksisk element. Utviklingen har medført at vi i dag er tilbøyelig til å se på fluor som et fysiologisk element. Det er som i folkeeventyret, prinsen hogger hodet av trollet, og der står prinsessen. Det må være en tilfredsstillelse for oss tannleger å vite at det er odontologer som i stor grad har spilt prinsens rolle i den forbindelse.*

"Prinsipielt toksisk" - hva er nå dét for noe da, Oslo universitet? Fluoristenes "klassiske studier" beviser at fluor **reelt sett** er et toksisk element, også hvis det brukes på anbefalt måte. Ingen "alminnelig røklegging" greier å skjule dette faktum. Jeg kan forsikre, at den dag noen hugger hodet også av "prinsessen", så vil trollet atter stå der - mer heslig enn noensinne.

*Copyright © 1996 Adolph Denis Horn*